

že soud nesprávně posoudil otázku pomnutí trestnosti z důvodu účinné lítosti. Stěžovatel poukazuje na to, že narovnáním, uzavřeným u Dra E. v září 1919, tedy před podáním trestního oznámení, k němuž došlo v březnu 1920, postoupil T-ovi svůj nárok na provisi za firmou M., pokud přesahuje měsíčně 1500 K. K úhradě škody až do výše škody 40.000 K, dal firmu o postupu vyrozumět a T-ovi čtvrtletně zasílati výkazy o provisi, narovnání dodržel a nelze mu odpíratí dobrodiní § 187 tr. zák. proto, že následkem obchodní stagnace jeho provise »zřídka převyšovala 1500 K měsíčně«. Stížnost přehlíží, že obžalovaný ani netvrdil, že zde jsou předpoklady bez-trestnosti dle § 187 tr. zák., totiž včasná náhrada celé škody pachatelem z účinné lítosti, ani, že se zavázal nahraditi poškozenému veškeru škodu do určité doby a že závazku svému dostál. Narovnání, na které se zde obžalovaný odvolává, nevyhovuje podmínkám stanoveným § 188 b) tr. zák., poněvadž se vůbec nestalo ujednání o době, do které měla býti celá škoda nahrazena. Již z tohoto důvodu nemůže se obžalovaný s úspěchem odvolávati na právní dobrodiní citovaných §§, nehledě k tomu, že — jak rozsudek zjišťuje — nedostál a nemohl dostáti ani převzatému závazku, s hlediska § 188 tr. zák. nedostatečného, že totiž bude plnění náhradu dle možnosti, dovolí-li to jeho výdělek, když vybíráním záloh na budoucně splatnou provisi u firmy M. předem si bral možnost, aby mohl dostáti převzatému závazku. Že pouhé zajištění náhrady škody postupem pohledávky, která příslušela dle udání obžalovanému proti Eduardu S-ovi a byla teprve uplatňována žalobou, nemohlo založiti jeho beztrestnost dle § 187 nebo 188 b) tr. zák., netřeba blíže dovozovati vzhledem k jasnému znění obou zákonných ustanovení. Z okolnosti, že poškozený ne- učinil sám trestního oznámení proti obžalovanému, nemůže obžalovaný ve svůj prospěch ničeho dovozovati, jakmile jest zjištěno, že nenahradil škody ani se nezavázal jí nahraditi do určité doby — dříve — než se o jeho provinění dověděl soud nebo jiná vrchnost.

Čís. 725.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Pro skutkovou podstatu pletich jest lhostejno, že předmět potřeby byl přenechán ze soustrastí neb dobrosrdečnosti.

(Rozh. ze dne 6. února 1922, Kr II 151/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zna- teční stížnost státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Olomouci ze dne 16. prosince 1920, pokud jím byl obža- lovaný sprostěn z obžaloby pro přečin předražování ve smyslu § 7 (3) zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., vyhověl jí však, pokud na- padla výrok téhož rozsudku, sprostňující obžalovaného též z obžaloby pro přečin pletich dle § 11 čís. 4 lich. zák., zrušil v tomto směru napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Tím, že soud nalézací zjistil, že obžalovaný přenechal Ignaci H-ovi mouku z pouhé ochoty, ustrnuv se nad nouzí malého úředníka, za nějž se

H. vydával, přibližně za vlastní nabývací náklady, nezamyšleje tím využívat mimořádných poměrů poválečných, vyloučil zřejmě předpoklad přečinu předražování dle § 7 lich. zák., že požadování ceny zřejmě přemrštěné za předmět potřeby musilo se státi využitkujíc těchto mimořádných poměrů. Jelikož však zmateční stížnost s hlediska § 281, čís. 5 a 9 a) tr. ř. vytýká rozsudku toliko, že nezjistil přesně výše výrobních nákladů a zisku obžalovaného a nezkoumal otázku přiměřenosti ceny požadované vzhledem ku jejímu poměru k ceně úředně stanovené, shora uvedeným důvodem sprostění ani po stránce formální ani po stránce právní se nezabývajíce, jest zřejmo, že by sprostění obžalovaného ve směru § 7 lich. zák. vývody stížnosti ani tehdy nemohlo býti otřeseno, kdyby stížnost ve směrech jí uplatňovaných byla úplně oprávněna. Bylo ji tedy zavrhnouti, pokud čelí proti této části rozsudku. Za to nelze jí upřít do jisté míry oprávnění, pokud brojí z důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř., proti výroku sprostujícímu obžalovaného z obžaloby dle § 11, čís. 4 lich. zák. Soud lichevní vyloučil skutkovou podstatu zmíněného přečinu ve směru pouštění se do pletich, ježto ze zjištěného prodeje nepatrného množství mouky ze soustrasti případně následkem podvodného vylákání nelze odvozovati způsobilosti jednání, by cena mouky byla jím stupňována, to tím méně, ano obžalovanému, jehož pohnutkou byla dobrosrdečnost, nedostávalo se úmyslu, nesoucího se ku předražovatelským pletichám. Přisvědčiti sluší výtce zmateční stížnosti, že soustrast nebo dobrosrdečnost jako pohnutka jednání nevyklučuje jeho povahu pletich, jakmile pachatelé bylo povědomo, že obchoduje podloudně proti zákazu s předmětem potřeby, a že přečin dle § 11 čís. 4 lich. zák. nevyžaduje zvláštního úmyslu, čelícího ku pletichám předražovacím. Stačí úplně po stránce objektivní, že obchod podloudný, zakázaný, byl způsobilým, aby cena předmětu potřeby byla jím stupňována, po stránce subjektivní pak, že si obžalovaný nezákonnosti svého počínání a způsobilosti jeho, aby ceny předmětu potřeby byly jím stupňovány, byl vědom. Ve směru posléz uvedeném rozsudek sprostující ovšem potřebných skutkových zjištění neobsahuje. Jelikož tedy výrok sprostující ve směru přečinu dle § 11 čís. 4 lich. zák. vzhledem k svému odůvodnění v rozsudku jest právně pochybeným, soud zrušovací však správná zjištění po stránce subjektivní dle § 288 čís. 3 tr. ř., předsevzítí nemohl, bylo zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek v této části jako zmatečný zrušiti a věc v objemu zrušení vrátiti do první stolice, aniž třeba zabývati se s přezkoumáním rozsudku ve směru případného obchodu řetězového, jehož se stěžovatel rovněž domáhá, ve kterémžto směru však rozsudek tu zvláštního výroku první stolice vůbec neobsahuje.

Čís. 726.

Ke skutkové podstatě přečinu shluknutí ve smyslu § 281 tr. zák. stačí, byl-li překročen zákaz stanovený pouhou policejní vyhláškou.

(Rozh. ze dne 6. února 1922, Kr II 156/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně